

“Prošnja za božje usmiljenje”

Resnično je bil za vsakega izmed nas, tako kot za Lazarja, klic »veni foras« — pridi ven, tisto, kar nas je pognalo v gibanje. — Kakšno skrb zbuja tisti, ki so še vedno mrtvi in ne poznajo moči božjega usmiljenja! — Obnôvi svoje sveto veselje, kajti nasproti človeku, ki razpada brez Kristusa, se dviga človek, ki je z Njim vstal. (Kovačnica, 476)

4. december

Dobro je, da smo pregledali pasti, ki nam jih nastavljajo sovražniki duš: nered čutnosti in lahkoživega življenja, nesmisel razuma, ki se upira Gospodu, vzvišena nadutost, ki ne rodi ljubezni ne do Boga ne do soljudi. Vsa ta stanja duha so resnične ovire in povzročajo veliko vznemirjenje. Zato nas liturgija vpelje v prošnjo za božje usmiljenje: *K tebi, Gospod, vzdigujem svojo dušo. Moj Bog, vate zaupam, naj ne bom osramočen, naj ne ukajo nad menoj moji sovražniki.* Tako smo molili pri vstopnem spevu. In v odpevu pri darovanju bomo ponovili: *vate zaupam; naj ne bom osramočen!*

Sedaj, ko se približuje čas odrešenja, so nam v tolažbo besede iz ust svetega Pavla: *Ko pa sta se pojavili dobrota in človekoljubnost Boga, našega odrešenika, nas je rešil, a ne zaradi del pravičnosti, ki bi jih bili storili mi, marveč po svojem usmiljenju.*

Če gledate po *Svetem pismu*, boste stalno odkrivali navzočnost božjega usmiljenja: *zemlja ga je polna*, razliva se na vse njegove sinove, *super omnem carnem*; nas *obdaja*, je naš *predhodnik*, je *povsod prisotno*, da nam pomaga in *nam je bilo* stalno *potrjeno*. Ko se Bog v vlogi ljubečega Očeta z nami ukvarja, gleda na nas v svoji milosrčnosti: usmiljenje je *blago*, *ljubko* kakor *deževni oblaki*.

Jezus Kristus povzame in poveže vso to zgodovino božjega usmiljenja z besedami: *Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli*. In še ob drugi priliki: *Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče! (Jezus prihaja mimo, 7)*